

Sygn. akt II Ka 218/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 września 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Doroty Klasińskiej

po rozpoznaniu 9 września 2022r.

sprawy **B. O.**

oskarżonego z art.178a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z 29 kwietnia 2022r., sygn. akt II K 1011/21

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w należnej od niego 1/2 części i kosztami procesu w pozostałej części obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 218/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 29.04.2022 r., sygn. akt II K 1011/21.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		B. O.	dolegliwości zdrowotne oskarżonego, konieczność podjęcia leczenia szpitalnego	skierowanie na leczenie z 23.03.2022 r.	k. 125
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Skierowanie na leczenie z 23.03.2022 r.	Kopia skierowana na leczenie, wystawionego przez lekarza nie budziła wątpliwości Sądu.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I. II.	<p>Obrońca orzeczeniu zarzuciła:</p> <p>1. Naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>a) art. 53 § 2 k.k. polegając na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji motywacji i sposobu zachowania sprawcy, jego właściwości oraz warunków osobistych oraz zachowania po jego popełnieniu, podczas gdy wskazane powyżej okoliczności, zachowania oraz właściwości uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego kary nie izolacyjnej oraz zastosowanie jego osoby nadzwyczajnego złagodzenia kary;</p> <p>b) art. 53 § 2 k.k. polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji w pełnej sytuacji osobistej oskarżonego, tj. kosztów obciążających oskarżonego, stwierdzonych u oskarżonego chorób, leczenia u psychologa,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

krytycznego stosunku do popełnionego czynu, okazania skruchy oraz żalu;

częściowo zasadny

niezasadny

c) art. 42 § 3 k.k. i art. 43 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 10 lat, w sytuacji gdy oskarżonemu w ramach wykonywanej pracy potrzebne jest prawo jazdy;

d) art. 43a § 2 k.k. poprzez orzeczenie od oskarżonego na rzecz funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000,00 zł chociaż oskarżony wskazywał na swoją trudną sytuację materialną i liczne dolegliwości zdrowotne.

2. Rażąca niewspółmierność kary, szczególnie w kontekście orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, jak również co do przyjętej wysokości świadczenia pieniężnego na rzecz funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, która jest nieadekwatna do wagi zachowania oskarżonego, a nadto nieuwzględnienie, że czyn popełniony był na drodze o niskim natężeniu ruchu, zaś oskarżony przyznał się do jego popełnienia, okazał żal i skruchę, rozpoczął również leczenie związane z uzależnieniem od alkoholu.

Oskarżyciel publiczny orzeczeniu zarzucił rażąca niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego B. O. za przypisane mu przestępstwo kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy postawa oskarżonego,

	<p>uwzględnienie okoliczności popełnionego przestępstwa, społeczna czynu, stworzenie przez oskarżonego bezpośredniego zagrożenia w ruchu lądowym oraz zasady prewencji ogólnej i szczególnej przemawiają za wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności w większym wymiarze.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje okazały się niezasadne.</p> <p>Kontrola instancyjna nie wykazała, by Sąd orzekający dopuścił się naruszenia prawa materialnego, jak również błędu w wymiarze orzeczonej kary jak środków karnych.</p> <p>Niezasadny okazał się wspólny zarzut obrony i oskarżyciela publicznego w zakresie rażącej niewspółmierności kary i środków karnych, w zakresie w jakim obrona uznaje ją za zbyt surową, a oskarżyciel za zbyt łagodną.</p> <p>Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary</p>		

(wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.” Dodatkowo, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 31.01.2018r. w sprawie II AKa 208/17 „do uznania zasadności takiego zarzutu – (o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary) - konieczne byłoby wykazanie, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego

materiału dowodowego, mającego w świetle art. 53 k.k. znaczenie dla wymiaru kary. Przeciwstawienie ocenie wyrażonej przez sąd orzekający jedynie odmiennego poglądu, opartego na subiektywnym przekonaniu skarżącego, nie może uzasadniać zarzutu błędu w zakresie wysokości orzeczonej kary.”

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że Sąd orzekający nie dopuścił się błędu przy wymiarze kary, mając na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru. Sąd I instancji ustalił w sposób indywidualny w stosunku sprawcy wymiar i rodzaj orzeczonej kary, mając na uwadze fakt, by dolegliwość wymierzonej kary nie przekroczyła stopnia przypisanej sprawcy czynu zabronionego winy. Sąd przy wymiarze kary wziął pod rozwagę okoliczności podnoszone przez obronę, tj. zarówno motywacje oskarżonego, sposób jego działania oraz właściwości i warunki osobiste jak i sposób zachowania po popełnieniu przestępstwa, w tym przyznanie się do winy. Jednakże w opinii Sądu odwoławczego, obrona okolicznościom tym nadaje zbyt duże znaczenie.

Sąd słusznie przyjął, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą odpowiednią, tym bardziej mając na uwadze uprzednią karalność oskarżonego. Uprzednia karalność jako okoliczność wpływająca na rodzaj i wymiar kary ma znaczenie przede wszystkim na gruncie prewencji indywidualnej, rzutuje na ocenę prawdopodobieństwa popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego w przyszłości i świadczy o nieskuteczności wcześniej stosowanych kar. Obrona pomija

przy tym istotną okoliczność, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, w świetle czego oczywistym jest, iż prezentuje rażąco negatywny stosunek do porządku prawnego i popełnione przestępstwo nie miało charakteru incydentalnego. Nadto co istotne, stan nietrzeźwości oskarżonego był na tyle znaczny, iż doprowadził do utraty panowania nad pojazdem, a drugorzędne znaczenie ma przy tym okoliczność iż oskarżony wówczas poruszał się po drodze na której nie było ruchu, bowiem i tak stwarzał istotne zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego. Mając na uwadze powyższe, nie sposób podzielić stanowiska obrony, iż wobec oskarżonego zasadne jest zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez wymierzenie kary o charakterze nie izolacyjnym. Obrona pomija, iż wobec oskarżonego orzekano już wcześniej kary wolnościowe, jednakże okazały się one nieskuteczne.

Obrona pomija ponadto, iż orzekając środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 10 lat, Sąd uznał że wobec oskarżonego zachodzi uzasadniony przypadek, który przemawia za odstępniem od wymierzenia tego środka karnego dożywotnio, co jest zasadą w przypadku popełnieniu przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. W świetle powyższego, nie sposób podzielić stanowiska obrony, iż środek karny jest zbyt surowy. Oskarżony winien liczyć się z konsekwencjami swojego postępowania, w tym również tym, iż w przypadku utraty prawa jazdy nie będzie mógł wykonywać pracy zawodowej.

Sąd odwoławczy nie znalazł również podstaw do zmiany w zakresie orzeczonego świadczenia pieniężnego, tym bardziej iż mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł je w najniższej możliwej wysokości.

Z kolei w odniesieniu do argumentacji oskarżyciela, w opinii Sądu odwoławczego zaproponowany przez prokuratora wymiar kary 2 lat pozbawienia wolności byłby zbyt surowy, przekraczałby stopień winy oskarżonego i stanowiłby nieadekwatna represję karną.

W ocenie Sądu odwoławczego, orzeczona kara spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Kara w tym wymiarze spełni nie tylko funkcję kompensacyjną za popełnione przestępstwo, ale będzie też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Jak wskazuje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w wydanym postanowieniu z dnia 17.05.2018r. „wysokość orzekanej kary należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie, sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia.” W przedmiotowej sprawie, granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

W przedmiotowej sprawie nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara była karą w społecznym odczuciu niesprawiedliwą, czyli niedającą się zaakceptować. Wręcz przeciwnie - wymierzona kar 6 miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatną do popełnionego czynu, uwzględnia wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary oraz w stopniu wystarczającym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Z powyższych względów, w konsekwencji niezasadne okazały się zarzuty obrony w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego.

W ocenie Sądu odwoławczego brak jest podstaw, aby tak ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar kary został zmieniony, bowiem kontrola odwoławcza nie wykazała, aby zaskarżone orzeczenie było wadliwe.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

Obronca oskarżonego wniosła o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary względniejszej, nie izolacyjnej, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

<p>kategorii AM również wymiarze niższym, orzeczenie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej również w najniższych granicach;</p> <p>II. zmianę wyroku w punkcie IV i nieobciążanie oskarżonego kosztami i opłatami za I instancję;</p> <p>V. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>Oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary:</p> <p>- na podstawie art. 178a § 4 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności,</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacjach, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, a w sprawie nie zachodzi również konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego na nowo.</p> <p>Sąd uznał za ujawniony w całości dokument dołączony do apelacji na k. 125 w postaci skierowania na leczenie.</p>		

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Sprawstwo i wina oskarżonego, wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem I instancji	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Kontrola instancyjna nie wykazała uchybień w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzeczonego środka karnego i świadczenia pieniężnego, jak również w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 636 § 2 k.p.k. zwalniając oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w należnej od niego 1/2 części przez wzgląd na zasadę słuszności i kosztami procesu w pozostałej części obciążył Skarb Państwa.
-----	--

1PODPIS
Agata Wilczewska

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego B. O.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar orzeczonej kary, środka karnego i wysokość orzeczonego świadczenie pieniężnego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar orzeczonej kary		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana